

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XX

Strona pozwana: OO

Interwient: WW

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 1 i art. 9 TUE, art. 67 ust. 1 i 4, art. 81 i 82 TFUE w związku z art. 1, 6, 20, 21, 31, 34, 45 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów prawa krajowego, takich jak art. 42, 83 i 87 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 z dnia 17 marca 2020 r., uchwała Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 2020, które wprowadzają na okres sześciu miesięcy do dnia 31 lipca 2020 r. stan wyjątkowy z powodów sanitarnych, art. 14 i 263 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 z dnia 19 maja 2020 r., które stosowane łącznie przedłużają stan wyjątkowy z powodu Covid-19 oraz paraliż cywilnego i karnego wymiaru sprawiedliwości i działalności administracyjnej włoskich organów sądowych do dnia 31 stycznia 2021 r., naruszając ustanowioną w przepisach krajowych niezawisłość sądu odsyłającego oraz prawo do rzetelnego procesu, a także związane z tym prawa godności ludzkiej, wolności i bezpieczeństwa, równości wobec prawa, niedyskryminacji, równych i sprawiedliwych warunków pracy, dostępu do świadczeń zabezpieczenia społecznego, swobody przemieszczania się i pobytu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 27 maja 2020 r. – OC / Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-222/20)

(2020/C 279/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OC

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 i 67 ust. 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się regulacji krajowej, która wskutek skorzystania z klauzuli upoważniającej z art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 (!) (zwanej dalej „dyrektywą 2016/681”) przewiduje także w odniesieniu do lotów wewnątrzunijnych, że przewoźnik lotniczy przekazuje liczne dane dotyczące wszystkich pasażerów, bez wyjątku, do JIP w państwach członkowskich, gdzie dane te – niezależnie od rezerwacji lotu – muszą być gromadzone bez konkretnej potrzeby i wykorzystywane do porównania z bazami danych i wzorami, a następnie zatrzymywane {tu: § 2 ust. 3 Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 [ustawy o przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera w celu transpozycji dyrektywy (UE) 2016/681] z dnia 6 czerwca 2017 r. (BGBl. I s. 1484), zmienionej na mocy art. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 2017 r. (BGBl. I s. 1484), zwanej dalej „FlugDaG”}?
- 2) Czy z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) wynika, że krajowe przepisy transponujące art. 3 pkt 9 w związku z załącznikiem II do dyrektywy 2016/681 (tu: § 4 ust. 1 FlugDaG) powinny wyczerpująco i jednoznacznie wymieniać właściwe krajowe przepisy karne regulujące czyny zabronione, o których mowa w dyrektywie 2016/681?

- 3) Czy art. 7 i 8 karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się regulacji krajowej państwa członkowskiego (tu: § 6 ust. 4 FlugDaG), która umożliwia organom tego państwa członkowskiego w zakresie, w jakim wykonują zadania związane ze ściganiem karnym, przetwarzanie przekazanych im danych PNR na inne cele niż zapobieganie przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości oraz ich wykrywanie, prowadzenie postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ściganie, jeżeli poczynione na tej podstawie ustalenia, w tym z uwzględnieniem dalszych informacji, dają podstawę do podejrzenia o popełnienie konkretnego innego przestępstwa?
- 4) Czy klauzula upoważniająca z art. 2 ust. 1 dyrektywy 2016/681, która umożliwia przyjęcie regulacji krajowej, zgodnie z którą dyrektywa 2016/681 może być stosowana także w odniesieniu do lotów wewnątrzunijnych (tu: § 2 ust. 3 FlugDaG) i która prowadzi do tego, że ma miejsce podwójne wewnątrzunijne zbieranie danych PNR (dane zbierają państwa rozpoczęcia i zakończenia podróży), jest przy uwzględnieniu zasady minimalizacji danych zgodna z art. 7 i 8 karty praw podstawowych?
- 5) W razie przyjęcia, że dyrektywa 2016/681 nie narusza żadnych przepisów wyższej rangi [zob. Verwaltungsgericht Wiesbaden (sąd administracyjny w Wiesbaden, Niemcy), postanowienie z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt 6 K 805/19. WI]:
- a) Czy art. 7 ust. 4 i 5 dyrektywy 2016/681 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się regulacji krajowej państwa członkowskiego (tu: § 6 ust. 4 FlugDaG), która umożliwia organom tego państwa członkowskiego w zakresie, w jakim wykonują zadania związane ze ściganiem karnym, przetwarzanie przekazanych im danych PNR na inne cele niż zapobieganie przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości oraz ich wykrywanie, prowadzenie postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ściganie, jeżeli poczynione na tej podstawie ustalenia, w tym z uwzględnieniem dalszych informacji, dają podstawę do podejrzenia o popełnienie konkretnego innego przestępstwa (tzw. przyłów)?
- b) Czy zgodna z art. 7 ust. 2 dyrektywy 2016/681 jest praktyka państwa członkowskiego polegająca na umieszczeniu w wykazie właściwych organów zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2016/681 takiego organu [tu: Bundesamt für Verfassungsschutz (federalny urząd ochrony konstytucji, Niemcy)], który zgodnie z prawem krajowym [tu: § 5 ust. 1 w związku z § 3 ust. 1 Gesetz über die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in Angelegenheiten des Verfassungsschutzes und das Bundesamt für Verfassungsschutz (ustawa o współpracy federacji i krajów związkowych w sprawach ochrony konstytucji i o federalnym urzędzie ochrony konstytucji)] wskutek obowiązywania wewnątrz krajowej zasady podziału kompetencji nie dysponuje uprawnieniami policyjnymi?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania)
w dniu 29 maja 2020 r. – Merck Sharp & Dohme B.V., Merck Sharp & Dohme Corp., MSD
DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER
A/S i H. Lundbeck A/S / Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S, 2CARE4 ApS**

(Sprawa C-224/20)

(2020/C 279/43)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S i H. Lundbeck A/S

Strona pozwana: Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S I 2CARE4 ApS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE (¹) o znakach towarowych i art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE (²) w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się dalszemu obrotowi produktem leczniczym przepakowanym przez importera równoległego do nowego opakowania zewnętrznego, na którym ponownie umieszczono ten znak towarowy, jeżeli